

Dans son pourvoi en cassation, Electrabel invoquait que la prescription d'un an a été instaurée par le législateur en raison de l'existence d'obligations qu'il n'est pas d'usage de constater par écrit, dans la mesure où les débiteurs s'en acquittent très rapidement au comptant. Selon Electrabel, cette prescription d'un an ne s'applique pas en matière de fourniture d'énergie parce qu'en règle générale, une preuve écrite est établie du contrat et des factures adressées aux consommateurs. La prescription applicable serait donc toujours la prescription quinquennale de l'article 2277 du Code civil.

Dans son arrêt du 8 janvier 2015, la Cour de cassation, tout en confirmant que la courte prescription d'un an est fondée sur une présomption de paiement et suppose que l'existence de la créance ne soit pas constatée par un écrit, a cependant rejeté le pourvoi dans les termes suivants: « *En vertu de l'article 2272 du Code civil, l'action des marchands pour les marchandises qu'ils vendent à des particuliers non marchands se prescrit par un an. L'application de cette courte prescription, qui est fondée sur une présomption de paiement, suppose que l'existence de la créance ne soit pas constatée par un écrit. Ce n'est que si l'existence de la créance est constatée par un écrit et qu'elle soit payable par année ou à des termes périodiques plus courts que, conformément à l'article 2277 du Code civil, les arrérages s'en prescrivent par cinq ans.* » La Cour estime, contrairement au moyen, que l'action en paiement de fournitures d'électricité n'est pas toujours soumise à la prescription de 5 ans. Elle ne le sera que si elle est constatée par un écrit. Il semble que selon la Cour de cassation le fait qu'« en règle générale » une preuve écrite est établie, ne suffit pas pour rejeter la prescription de l'article 2272 du Code civil. C'est donc la généralisation, invoquée dans le moyen, que l'arrêt semble rejeter.

Il a été écrit qu'à présent en matière de fourniture d'électricité et de gaz (contrairement aux abonnements de télécommunication), la prescription d'un an serait devenue la règle et la prescription de 5 ans l'exception. Cette lecture de l'arrêt semble discutable. Sa portée nous semble plus limitée. Le fait que les fournitures périodiques d'électricité n'échappent pas automatiquement à la prescription d'un an, ne signifie pas que la prescription de 5 ans devient la règle.

2. BANKENRECHT EN FINANCIËEL RECHT/ DROIT BANCAIRE ET FINANCIER

Régine Feltkamp² en Joeri Danhieux³

Wetgeving/Législation

Gedelegeerde verordening nr. 1125/2014 van de Commissie van 19 september 2014 tot aanvulling van richtlijn nr. 2014/17/EU van het Europees Parlement en de Raad met betrekking tot technische reguleringsnormen betreffende het minimumgeldbedrag van de beroepsaansprakelijkheidsverzekering of vergelijkbare garantie die kredietbemiddelaars moeten aanhouden, Pb.L. 305 van 24 oktober 2014, in werking getreden op 13 november 2014

FINANCIËEL RECHT

Financiële instellingen en tussenpersonen – Bemiddelaars – Financiële instrumenten

DROIT FINANCIER

Institutions et intermédiaires financiers – Intermédiaires – Instruments financiers

Krachtens artikel 29, 2., a) van richtlijn nr. 2014/17/EU van het Europees Parlement en de Raad van 4 februari 2014 inzake kredietovereenkomsten voor consumenten met betrekking tot voor bewoning bestemde onroerende goederen moeten kredietbemiddelaars tegen beroepsaansprakelijkheid verzekerd zijn voor het gehele grondgebied waar zij hun diensten aanbieden of een vergelijkbare garantie voor aansprakelijkheid bij beroepsnalatigheid hebben.

Besproken verordening bepaalt dat het minimumgeldbedrag van de beroepsaansprakelijkheidsverzekering of enige vergelijkbare garantie die de kredietbemiddelaars moeten aanhouden gelijk moet zijn aan 460.000 EUR voor elke afzonderlijke claim en 750.000 EUR per kalenderjaar voor alle claims gezamenlijk.

Gedelegeerde verordening nr. 2015/3 van de Commissie van 30 september 2014 houdende aanvulling van verordening (EG) nr. 1060/2009 van het Europees Parlement en de Raad met technische reguleringsnormen inzake de openbaarmakingsvereisten voor gestructureerde financieringsinstrumenten, Pb.L. 2 van 6 januari 2015, in werking getreden op 26 januari 2015, met uitzondering van artikel 6, 2.

FINANCIËEL RECHT

Algemeen – Informatieverstrekking – Financiële instrumenten – Effecten – Ratingbureaus

² Docent VUB, advocaat te Brussel.

³ Advocaat te Brussel.

DROIT FINANCIER

Généralités – Diffusion d'information – Instruments financiers – Titres – Agence de notation de crédit

Krachtens artikel 8ter van verordening nr. 1060/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 14 september 2009 inzake ratingbureaus, zoals ingevoegd door verordening nr. 462/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 21 mei 2013 moeten de in de Europese Unie gevestigde uitgevende instelling, de initiator en de sponsor van een gestructureerd financieringsinstrument gezamenlijk, op de door de ESMA opgerichte website, informatie bekend maken over de kredietkwaliteit en prestaties van de onderliggende activa van het gestructureerde financieringsinstrument, de structuur van de effectiseringstransactie, de kasstromen en alle zekerheden ter dekking van een effectiseringuitzetting, alsook de informatie die nodig is om omvangrijke en op goede informatie gebaseerde stresstests op de kasstromen en de waarde van de zekerheden voor de onderliggende uitzettingen te kunnen uitvoeren. Gedelegeerde verordening nr. 2015/3 werkt de verdere technische reguleringsnormen uit voor deze informatieplicht voor wat betreft gestructureerde financieringsinstrumenten met bepaalde onderliggende activa (woninghypotheken, commerciële hypotheken, leningen aan kmo's, autoleningen, consumentenkredieten, creditcardleningen en leaseovereenkomsten met personen en/of bedrijven). De gedelegeerde verordening regelt de mogelijkheid voor de uitgevende instelling, de initiator of de sponsor van een gestructureerd financieringsinstrument om een of meer rapporterende entiteiten aan te wijzen, bepaalt verder de te rapporteren informatie en bepaalt de rapportagefrequentie en de rapportageprocedures. In de bijlagen I tot en met VII worden rapportagemodellen voor de verschillende financieringsinstrumenten voorzien. Bijlage VIII schrijft voor welke informatie de verslagen voor beleggers moeten bevatten.

Gedelegeerde verordening nr. 2015/61 van de Commissie van 10 oktober 2014 ter aanvulling van verordening (EU) nr. 575/2013 van het Europees Parlement en de Raad met betrekking tot het liquiditeitsdekkingsvereiste voor kredietinstellingen, Pb.L. 11 van 17 januari 2015, in werking getreden op 6 februari 2015

BANK- EN KREDIETWEZEN

Toezicht op de kredietinstellingen – Liquiditeitsvereisten

BANQUE ET CRÉDIT

Contrôle des banques – Besoins de liquidité

Deze gedelegeerde verordening voert artikel 460 van verordening nr. 575/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende prudentiële

vereisten voor kredietinstellingen en beleggingsondernemingen en tot wijziging van verordening nr. 648/2012 uit, en strekt ertoe de in artikel 412, 1. van diezelfde verordening voorziene liquiditeitsdekkingsvereiste nader uit te werken. De gedelegeerde verordening regelt o.m. de volgende elementen inzake de liquiditeitsdekkingsvereiste:

- de liquiditeitsdekkingsratio;
- de stressscenario's voor de toepassing van de liquiditeitsdekkingsratio;
- de liquiditeitsbuffer (samenstelling, algemene voorschriften voor liquide activa, operationele voorschriften, de waardering van liquide activa, de inhoud en samenstelling van niveaus van liquide activa, sanctionering bij inbreuk, alternatieve benaderingen van liquiditeit); en
- de liquiditeitsuitstromen en -instromen (netto liquiditeitsinstromen, liquiditeitsuitstromen, liquiditeitsinstromen).

Verordening nr. 1286/2014 van het Europees Parlement en de Raad van 26 november 2014 over essentiële-informatiedocumenten voor verpakte retailbeleggingsproducten en verzekeringsgebaseerde beleggingsproducten (PRIIP's), Pb.L. 352 van 9 december 2014, in werking getreden op 29 december 2014

FINANCIEEL RECHT

Financiële instellingen en tussenpersonen – Beleggingsonderneming – Bescherming voor beleggers

DROIT FINANCIER

Institutions et intermédiaires financiers – Entreprise d'investissement – Protection de l'épargnant

Deze verordening regelt de informatieverstrekking ten aanzien van retailbeleggers, wanneer zij beleggen in *packaged retail and insurance-based investment products* (PRIIP's) en heeft tot doel deze beleggers uniforme transparantie met betrekking tot PRIIP's te verzekeren.

De verordening verplicht productontwikkelaars tot het opmaken en verstrekken van een essentiële-informatiedocument waarvan de verordening de vorm en inhoud bepaalt en de gevolgen op het vlak van de burgerrechtelijke aansprakelijkheid regelt.

Bepaalde inhoudelijke aspecten zijn nog verder vast te leggen in technische reguleringsnormen. De Europese Toezichthoudende Autoriteiten hebben tot 31 maart 2016 de tijd om hun ontwerpen voor te stellen (zie rectificatie van verordening nr. 1286/2014 van het Europees Parlement en de Raad van 26 november 2014 over essentiële-informatiedocumenten voor verpakte retailbeleggingsproducten en verzekeringsgebaseerde beleggingsproducten (PRIIP's), Pb.L. 358 van 13 december 2014).